

שרי היקרה,

ראיתי אותך ימים ספורים לפני שנודע לי הנורא מכל.
נפתחת בפניי, ניסיתי, כמה ניסיתי, לעזור ולהרים אותך. שמת בחזרה את המסיכה ושידרת שהכל
בסדר, ושאת תמשיכי להלחם.
לעולם החיצוני תמיד נראית עליזה ושמחה, וכך גם לי עד אותו ערב. אף אחד לא ידע על
הקונפליקט שעובר בתוכך, לבד.
כמה טעיתי שלא נשארתי בישראל לוודא שאת בסדר.
כשעבדתי על רגלך הגבס התפורר בידי וכך הרגשתי באותו ערב שנפתחת בפניי.
אני אמעית במילים, ואתן ליצירה לדבר בעצמה.
תודה שהיית בחיי, ותמיד תישארי חלק ממני ומהיצירה שלי.

אוהב,

תומאס סיברסן